

[Clausager.]

slaget har en politisk Baggrund, forundrer mig ikke. Sikkert er det, som jeg sagde før, at det blev forelagt i Fjor Sommer i Lands-tinget, og vi har fastholdt det. Og det er først i den sidste Tid, at Handelsministeren har fundet paa en Fiffighed, der kunde sige Sparto til det. Dér ligger den og ikke andre Steder.

Jeg kommer saa til Statsministeren. Han sagde til at begynde med — og det forbavtede mig egentlig noget —, at Konverteringssagen var pustet op til eventyrlige Dimensioner, og at den vilde i det hele taget betyde en uhyre lille Lettelse, nej, der var noget andet end den almindelige Konvertering, der vilde betyde meget mere, og det var Tilskud. Det er altsaa den socialistiske Tilskudspolitik. Jeg forstaaer jo nok, at han holder paa den, det forbavser mig ikke. Han sagde, at Gældsordningsforslaget af 27. Juni 1934 var tiltraadt af Bankerne og nogle Sparekasser. Jeg beklager, at Statsministeren ikke kan sin Grammatik, ikke kan gøre Forskel paa Enkelttal og Flertal, for der var kun een Sparekasse, der tiltraadte, nemlig „Bikuben“. Jeg ved ikke, om den højtærede Statsminister maaske ikke tager det saa nøje med Smaating — store Mænd har selvfølgelig Lov til at tage sig Friheder. Men det er faktisk galt, naar han sagde „nogle Sparekasser“; det passer ikke.

Statsministeren sagde endvidere, at han havde nok i sidste Øjeblik faaet en Antydning af, at der var lidt Forskel paa Bankernes Plan til Sparekasserne og den til Regeringen. Men han kunde dog godt gaa til Udvalget og sige, at han kendte ikke en Smule til den Plan. En Antydning er jo dog noget, som ikke helt kan fejtes til Side. Jeg tror snarere, det hænger saadan sammen, som jeg sagde, at han vist har glemt det; det kan tænkes, og jeg vilde gerne tænke saa godt om ham, som jeg kunde, og jeg synes, det er den mildeste Form, at han har glemt det.

Endelig haanede Statsministeren os i nogen Grad, fordi vi talte om, at der stod en enig Rigsdag bag ved Ministeren, for det var kun om de første 11 Paragraffer, vi var enige, og ikke om alt det andet, der naturligt hører med. Jeg siger, som jeg har sagt det før: Man var enig om det, som i fremtrædende Grad interesserede Bankerne, og som sikkert ogsaa i nogen Grad var det, de syntes bedst om; foreløbig var det skaaret fra, som de ikke syntes saa godt om. Man kan derfor ikke komme nogen Vegne med at sige, at det betød saa lidt,

at vi var enige, fordi det kun var om de 11 Paragraffer.

Statsministeren kom saa med en henrivende Udtalelse, idet han sagde, at Oppositionen havde bundet Indenrigsministeren et Forslag paa Ærmet. Som om Indenrigsministeren var saadan et lille troskyldigt Guds Ord fra Landet, som man kunde binde noget paa Ærmet, saadan et lille Pus, som Statsministeren skulde værne om og beskytte, fordi den slemme Opposition havde bundet ham noget paa Ærmet! Jeg mindes en anden Tid, hvor Indenrigsministeren egentlig var ret godt tilfreds med det, vi havde faaet ham bundet paa Ærmet — for nu at bruge det Udtryk —, lige før vi skulde føre det til Protokols; der var stor Tilfredshed og ret stor Glæde over det, dels fordi det var enstemmigt tiltraadt, dels fordi det i Grunden var ret godt. Men Tonen har jo nu faaet en anden Lyd.

Naar Talen er om de stillede Dagsordener, om man har Tillid eller Mistillid til Indenrigsministeren, skal jeg ikke lægge Skjul paa, at jeg har saa forbavsende lidt Tillid til ham, og jeg er fuldkommen klar til at stemme for den Dagsorden, der udtrykker Mistillid. Men i denne Forbindelse vil jeg gerne sige, at naar Statsministeren tager Indenrigsministeren under Armene og Ministeriet slutter Kreds om ham, saa er det selvfølgelig meget menneskekærligt, men det kan jo ogsaa betyde, at han ikke tør lade ham gaa alene, for hvis denne Dagsorden, som er rettet til en Fagminister, og som der ikke er Storpolitik i i den Forstand, skulde have den rette Behandling, saa skulde der stemmes om den i det folkevalgte Ting under lige Vilkaar. Men naar Statsministeren kommer og siger: Vi slaar Kreds allesammen om Indenrigsministeren, og det, der sker, vil faa politiske Konsekvenser, saa er i hvert Fald de to Regeringspartier bundne, det er klart, og saa kan man ikke faa en uholdt Afstemning. Man har paa den Maade banket Regeringspartierne sammen. . . . Ja, man kan jo godt le, men der er en klog Mand, der engang har sagt: Den ler sidst, som ler bedst. Er det ikke saadan, han har sagt? Jo, det var netop saadan han sagde, den Mand, der er paa Island i Øjeblikket: Den, der ler bedst, han ler sidst. Det kan se godt nok ud ved en saadan Afstemning, at alle følger Trop, men der hersker ikke lige stor Tilfredshed med Ministerens Ledelse i dette Spørgsmaal; det gør der ikke.

Vi har, som sagt, ingen Tillid til ham, fordi han har misrøgtet Konverteringsspørgs-